RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
24. januar 2001 *

I sagerne T-112/00 og T-122/00,

Iberotam, SA, Barcelona (Spanien),

Probelete, SA, Murcia (Spanien),

Agripraza, SA, Torres Vedras (Portugal),

Protex SA, Wijnegem (Belgien),

Laboratoire d'achat pour agriculture (LAPA), Omicourt (Belgien),

Afrasa, SA, Fuente del Jarro-Paterna (Spanien),

Herbex, SA, Sintra (Portugal),

European Crop Care Association (ECCA), Eghezee (Belgien),

ved advokaterne M. Roca Junyent og J. Roca Sagarra, Barcelona, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat V. Gillen, 13, rue Aldringen,

sagsøgere i sag T-112/00,

og

K & N Efthymiadis, SA, Thessaloniki (Grækenland), ved advokaterne M. Roca Junyent og J. Roca Sagarra, Barcelona, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger i sag T-122/00,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Berscheid og A.-M. Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 451/2000 af 28. februar 2000 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af anden og tredje fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/414/EØF (EFT L 55, s. 25),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og relevante bestemmelser

1 Plantebeskyttelsessektoren omfatter virksomheder, der fremstiller, indfører, forhandler og/eller markedsfører aktive stoffer og plantebeskyttelsesmidler. Disse stoffer eller præparater indeholder et eller flere aktive stoffer, der er bestemt til at beskytte planter mod skadelige organismer, øve indflydelse på planternes livsprocesser, bevare planteprodukterne og ødelægge uønskede planter eller plantedele.

2 Sagsøgerne er små og mellemstore virksomheder, der tilhører denne sektor. De er alle medlem af European Crop Care Association (ECCA), der er en sammenslutning af små og mellemstore virksomheder i plantebeskyttelsessektoren.

3 Der eksisterer en anden sammenslutning i den omhandlede sektor, European Crop Protection Association (ECPA), hvis medlemmer bl.a. omfatter 20 nationale sammenslutninger og ca. 18 store virksomheder, der fremstiller aktive stoffer. Medlemmerne fremstiller 90% af de plantebeskyttelsesmidler, der markedsføres i Fællesskabet.

4 Den 15. juni 1991 vedtog Rådet direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (EFT L 230, s. 1, herefter »direktivet«), der har til formål at fastsætte ensartede regler vedrørende forudsætningerne og procedurerne for godkendelse til markedsføring og anvendelse af plantebeskyttelsesmidler.

5 Direktivets hovedformål er ikke kun at forbedre landbrugsproduktionen ved at anvende effektive plantebeskyttelsesmidler, men også at beskytte mennesker, dyr og miljøet mod de risici og farer, der er ved en dårligt kontrolleret anvendelse af disse produkter. Direktivet skal i dette øjemed garantere, at der markedsføres sikre produkter, der ikke har nogen direkte eller indirekte skadelige virkninger på menneskers eller dyrs sundhed eller på miljøet. Derudover har direktivet til formål at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed af denne type varer.

6 Direktivets artikel 2, nr. 1, bestemmer, at der ved plantebeskyttelsesmidler forstås virksomme stoffer og præparater, som indeholder et eller flere aktive stoffer i den form, i hvilken de leveres til brugeren, og som er bestemt til de særlige funktioner, der er angivet i samme bestemmelse. Artikel 2, nr. 4, definerer aktive stoffer som stoffer eller mikroorganismer og vira med generel eller specifik virkning mod skadegørere eller på planter, plantedele eller planteprodukter.

7 Ifølge direktivets artikel 3, stk. 1, fastsætter medlemsstaterne, at plantebeskyttelsesmidler kun kan markedsføres og anvendes på deres område, hvis de er officielt godkendt i overensstemmelse med dette direktiv.

8 Direktivets artikel 4 fastsætter betingelserne og den almindelige procedure, der skal anvendes med hensyn til meddelelse af (artikel 4, stk. 1-4), fornyet vurdering af (artikel 4, stk. 5) og tilbagekaldelse af (artikel 4, stk. 6) godkendelse til markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. Artikel 4, stk. 1, litra a), bestemmer,

at kun de midler, hvis aktive stoffer er anført i bilag I, kan godkendes. Kommissionen skal udarbejde en liste over godkendte aktive stoffer i overensstemmelse med en fastsat procedure.

9 Betingelserne, der skal være opfyldt for, at et virksomt stof kan optages i bilag I, er fastsat i direktivets artikel 5. Optagelsen er kun mulig, hvis det på grundlag af den foreliggende tekniske og videnskabelige viden kan forventes, at plantebeskyttelsesmidler, der indeholder det aktive stof, opfylder visse betingelse for så vidt angår deres ikke-skadelige virkninger.

10 Som en undtagelse fra den almindelige procedure i direktivets artikel 4 og indtil vedtagelsen af listen af godkendte aktive stoffer har fællesskabslovgiveren fastsat to slags overgangsbestemmelser. Ifølge direktivets artikel 8 sker en godkendelse til markedsføring af et middel, der indeholder et aktivt stof, som ikke er opført i bilag I, på grundlag af en forskellig procedure alt efter, om det aktive stof er »eksisterende«, dvs. at det er indeholdt i et middel, der allerede er på markedet to år efter meddelelsen af direktivet (artikel 8, stk. 2, første afsnit), eller dette ikke er tilfældet (artikel 8, stk. 1, første afsnit).

11 I henhold til direktivets artikel 8, stk. 2, første afsnit, kan en medlemsstat i et tidsrum af tolv år fra datoen for meddelelsen af nærværende direktiv tillade markedsføring på sit område af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder eksisterende aktive stoffer.

12 Samme artikel bestemmer, at Kommissionen skal påbegynde et arbejdsprogram for gradvis undersøgelse af disse aktive stoffer inden for den ovennævnte tolvårsperiode. Det kan i programmet indgå, at interesserede parter skal forelægge Kommissionen og medlemsstaterne alle relevante oplysninger inden

for en i programmet fastsat frist. Artiklen bestemmer desuden, at Kommissionen i en forordning skal fastsætte alle de bestemmelser, der er nødvendige for programmets iværksættelse.

13 I løbet af denne tolvårsperiode kan der efter undersøgelse i Den Stående Komité for Plantesundhed træffes afgørelse om, at et aktivt stof kan optages i bilag I, og om betingelserne derfor, eller der kan i tilfælde, hvor kravene i artikel 5 ikke er opfyldt, eller de krævede oplysninger og data ikke er blevet forelagt inden for den fastsatte frist, træffes afgørelse om, at det pågældende aktive stof ikke skal optages i bilag I. Medlemsstaterne foreskriver, at relevante godkendelser skal gives, trækkes tilbage eller eventuelt ændres inden for en nærmere fastsat frist.

14 Direktivets artikel 13 fastsætter kravene vedrørende de oplysninger, der kan kræves af ansøgeren om godkendelse til markedsføring, beskyttelsen af oplysningerne samt fortroligheden af disse. Det bestemmes bl.a., at enhver, der ansøger om godkendelse til markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, skal vedlægge sin ansøgning »et dossier, der på baggrund af den foreliggende videnskabelige og tekniske viden opfylder kravene i bilag II for hvert aktivt stof, der findes i plantebeskyttelsesmidlet«. Artiklen bestemmer desuden, at de kompetente nationale myndigheder i en vis periode skal respektere fortroligheden af de oplysninger, som ansøgeren har vedlagt til støtte for ansøgningen om godkendelse (artikel 13, stk. 3).

15 Direktivets bilag I indeholder en liste over de aktive stoffer, som må indgå i plantebeskyttelsesmidler. Af bilag II fremgår de »krav til det dossier, som skal indsendes med henblik på optagelse af et aktivt stof i bilag I«. Kravene til det dossier, som skal indsendes med henblik på godkendelse af et plantebeskyttelsesmiddel, fremgår af bilag III.

16 Arbejdsprogrammet for gradvis undersøgelse af eksisterende aktive stoffer er omhandlet i to forordninger, først i Kommissionens forordning (EØF)

nr. 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktivet (EFT L 366, s. 10), hvorved der er indført en vurderingsprocedure for 90 eksisterende aktive stoffer med henblik på deres eventuelle optagelse i direktivets bilag I.

17 Derefter er det ved Kommissionens forordning (EF) nr. 451/2000 af 28. februar 2000 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af anden og tredje fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktivet (EFT L 55, s. 25, herefter »den omtvistede forordning«), blevet fastsat, hvorledes de aktive stoffer, der er anført i forordningens bilag I, skal vurderes med henblik på eventuel optagelse i direktivets bilag I (anden fase), og hvorledes de aktive stoffer i forordningens bilag II skal vurderes med henblik på eventuel senere optagelse på en prioriteret liste over aktive stoffer og — på et senere stadium — optagelse i direktivets bilag I (tredje fase).

18 Forordningens artikel 4-9 vedrører iværksættelsen af arbejdsprogrammets anden fase. Artikel 4, stk. 1, bestemmer:

»Producenter, der ønsker at få et aktivt stof, som er anført i bilag I til denne forordning eller varianter heraf [...], optaget, skal for hvert aktivt stof anmelde dette særskilt til den rapporterende medlemsstat, senest seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttrædelse.«

19 Artikel 4, stk. 3, lyder:

»En producent, der ikke har anmeldt et givet aktivt stof, jf. stk. 1, inden for den frist, der er fastsat i samme stykke, eller hvis anmeldelse er afvist i henhold til

artikel 5, stk. 2, kan kun deltage i dette program ved at fremlægge et fælles dossier sammen med en eller flere anmeldere af det aktive stof, hvis anmeldelse er blevet accepteret i henhold til artikel 5, stk. 2.«

20 Artikel 5, stk. 1 bestemmer, at for hvert aktivt stof skal den medlemsstat, der er udpeget som rapporterende medlemsstat, senest tre måneder efter den frist, som er fastsat i artikel 4, stk. 1, som er nævnt ovenfor, give Kommissionen en rapport om, hvorvidt anmeldelserne kan accepteres. Herefter forelægger Kommissionen rapporterne for Den Stående Komité for Plantesundhed, der undersøger, hvorvidt ansøgningen kan accepteres. Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, bestemmer:

»Efter denne gennemgang vedtages der [...] en forordning om fastlæggelse af listen over aktive stoffer, der skal vurderes med henblik på eventuel optagelse i bilag I. Kun aktive stoffer, for hvilke mindst én anmeldelse betragtes som acceptabel i henhold til første afsnit, kan optages i en sådan forordning.«

21 Ifølge artikel 6 skal alle producenter, der ønsker, at et aktivt stof skal optages i direktivets bilag I, enkeltvis eller i fællesskab forelægge den nationale myndighed et fuldstændigt dossier inden for fristen, som er fastsat i forordningen, der fastlægger listen over aktive stoffer, der skal vurderes.

22 Artikel 6, stk. 7, bestemmer:

»... Kommissionen [træffer] afgørelse om, at et aktivt stof, for hvilket der ikke er modtaget nogen anmeldelse eller noget dossier inden for den fastsatte frist, ikke

skal optages i direktivets bilag I med angivelse af årsagerne hertil. Medlemsstaterne tilbagekalder senest den 25. juli 2003 godkendelser af plantebeskyttelsmidler, der indeholder disse aktive stoffer.«

23 Artikel 7, der omhandler kontrollen af, om dossierne er fuldstændige, fastsætter i stk. 3 tilsvarende konsekvenser i det tilfælde, hvor der ikke er blevet forelagt et fuldstændigt dossier inden for den fastsatte frist.

24 Artikel 8 indfører en procedure for de rapporterende medlemsstaters og Kommissionens vurdering af dossierne. Dossierne gennemgås af de rapporterende medlemsstater, der fremsender en vurderingsrapport til Kommissionen med en begrundet henstilling om optagelse eller ikke-optagelse af det aktive stof i direktivets bilag I. Artikel 8, stk. 4 bestemmer, at Kommissionen efter en konsultationsprocedure, hvorunder bl.a. Den Stående Komité for Plantesundhed konsulteres, enten vedtager et direktiv om optagelse af det aktive stof i direktivets bilag I, eventuelt med fastlæggelse af betingelserne, herunder fristen, for optagelsen, eller en beslutning rettet til medlemsstaterne, hvorefter de skal tilbagekalde godkendelserne af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder det aktive stof, jf. direktivets artikel 8, stk. 2, fjerde afsnit, hvilket følgelig betyder, at det pågældende stof ikke er optaget i direktivets bilag I.

25 Den omtvistede forordnings artikel 10 fastlægger betingelserne for anmeldelse af aktive stoffer, der omfattes af arbejdsprogrammets tredje fase. Stk. 1 bestemmer bl.a., at »[e]n producent, der ønsker at få et aktivt stof, som er nævnt i bilag II til denne forordning, optaget i direktivets bilag I, skal anmelde dette til det organ, som er anført i bilag VII til denne forordning«.

26 Den omtvistede forordnings artikel 11, stk. 2, bestemmer, at Kommissionen træffer afgørelse om, at aktive stoffer, der er omfattet af denne vurderingsfase, og

for hvilke der ikke er modtaget nogen acceptabel anmeldelse eller nogen fuldstændig datapakke inden for den fastsatte frist, ikke skal optages i direktivets bilag I med angivelse af årsagerne til, at de ikke er optaget. Medlemsstaterne tilbagekalder senest den 25. juli 2003 godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder disse aktive stoffer.

27 Inden vedtagelsen af den omtvistede forordning forelagde ECCA Kommissionen sin kritik vedrørende den ordning, der blev indført ved direktivet.

28 ECCA indgav bl.a. klager til Generaldirektoratet for Konkurrence (den 13.11.1998 og den 5.1.2000), Generaldirektoratet for Landbrug (den 9.12.1998) og Generaldirektoratet for Erhvervspolitik, Handel, Turisme og Erhvervsdrivende Foreninger (den 9.12.1998 og den 21.7.1999). Formålet med klagerne var at oplyse Kommissionen om de små- og mellemstore virksomheders situation i plantebeskyttelsessektoren som følge af de første anvendelser i praksis af systemet, der blev indført ved direktivet og forordning nr. 3600/92. De klagede bl.a. over den adfærd, der blev udvist af visse virksomheder, der er beskyttet af reglen om oplysningernes fortrolighed som fastsat i direktivets artikel 13 (jf. præmis 14 ovenfor).

29 Mens den omtvistede forordning var under udarbejdelse, meddelte ECCA Kommissionen sine bemærkninger vedrørende de forskellige udkast til den pågældende forordning i fem skrivelser dateret den 9. og den 17. februar 1999, 8. og 22. marts 1999 og den 20. maj 1999. Af skrivelserne fremgår det, at en del af bemærkningerne drejer sig om den klage, som ECCA havde fremsendt til Kommissionen vedrørende en påstået overtrædelse af konkurrencereglerne fra de store virksomheders side til skade for sammenslutningens medlemmer. Denne overtrædelse hævdedes at blive støttet af direktivets bestemmelser om oplysningernes fortrolighed.

30 Ved skrivelser af 6. april 1999 og 28. juli 1999 reagerede Kommissionen på ECCA's kommentarer. I skrivelsen af 6. april 1999 anførte Kommissionen:

»Jeg vil gerne anmode Dem om en udtalelse om et udkast til et arbejdsdokument (6304/VI/98 rev. 1) om det andet program om en fornyet vurdering af de aktive stoffer i plantebeskyttelsesmidler inden for rammerne af direktiv 91/414 [...] Hvis der efter høringen af de forskellige tjenestegrene skal indføjes væsentlige ændringer, vil De blive informeret herom snarest muligt.

Jeg ville gerne modtage alle eventuelle bemærkninger senest den 26. april.«

31 I skrivelsen af 28. juli 1999 skrev Kommissionen:

»Jeg takker for Deres skrivelse af 20. maj 1999 med Deres kommentarer til udkastet til Kommissionens forordning. Jeg kan forsikre Dem, at vi har taget behørigt hensyn til Deres bemærkninger, der ligeledes er blevet meddelt medlemsstaterne inden for arbejdsgruppen vedrørende retsforskrifter om plantebeskyttelsesmidler, hvor de er blevet drøftet med medlemsstaterne.

Det er ikke muligt at give et positivt svar på alle Deres bemærkninger. Jeg kan dog forsikre Dem, at vi inden for de grænser, der følger af direktiv 91/414 [...] så vidt muligt vil prøve på at tage Deres bemærkninger i betragtning.

[...]

Til Deres orientering vedlægger jeg den nyeste version af udkast til forslag.«

32 Mellem datoen for den omtvistede forordnings vedtagelse og august 2000 blev der anmeldt 98 aktive stoffer.

Retsforhandlinger og parternes påstande

33 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 2. maj 2000 (sag T-112/00) og den 8. maj 2000 (sag T-122/00) har sagsøgerne anlagt disse sager.

34 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 19. juli og den 7. august 2000 har Kommissionen rejst formalitetsindsigelser i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Sagsøgerne har indleveret deres bemærkninger til formalitetsindsigelserne den 21. september 2000 i sag T-112/00 og den 26. september 2000 i sag T-112/00.

35 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. oktober 2000 har ECPA anmodet om tilladelse til at intervenere i sagerne T-112/00 og T-122/00 til støtte for sagsøgtes påstande.

36 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 50 bør sagerne T-112/00 og T-122/00 forenes med henblik på nærværende kendelse.

37 I sagerne T-112/00 og T-122/00 har sagsøgerne i stævningerne nedlagt følgende påstande:

— Den omtvistede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

38 I sagerne T-112/00 og T-122/00 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Sagerne afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

39 I bemærkningerne til formalitetsindsigelserne har sagsøgerne i sagerne T-112/00 og T-122/00 anmodet om, at sagerne antages til realitetsbehandling.

Formaliteten

40 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder, at sagerne er tilstrækkeligt oplyst i kraft af de fremlagte dokumenter, og at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

41 Kommissionen har anført, at sagerne, der er anlagt med hjemmel i artikel 230, stk. 4, EF, skal afvises af tre grunde. For det første finder sagsøgte, at det virkelige formål med søgsmålet er en annullation af direktivet og ikke af den omtvistede forordning. Selv hvis det blev antaget, at sagsøgerne kunne anfægte direktivet for Retten, er fristen på to måneder for anlæggelse af annullationssøgmål imidlertid allerede langt overskredet, da direktivet blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 19. august 1991.

42 For det andet, og idet der ses bort fra det virkelige formål med disse søgsmål, er sagsøgerne ikke umiddelbart berørt af den omtvistede forordning. Kommissionen har bemærket, at den omtvistede forordning udelukkende har til formål at fastsætte en anmeldelses- og vurderingsprocedure for eksisterende aktive stoffer, der skal indgå i vurderingsprogrammets anden og tredje fase efter direktivets artikel 8. Imidlertid er det kun Kommissionens senere beslutning om at optage eller ikke optage et aktivt stof i direktivets bilag I, og som følge heraf en eventuel beslutning om at tilbagekalde et aktivt stof fra markedet, der vil kunne have endelige virkninger i forhold til sagsøgerne.

43 Endvidere kan sagsøgerne ikke hævde, at de er berørt af den omtvistede forordning, og de har ingen steder i stævningerne anført, hvilke aktive stoffer de

fremstiller, og som følge heraf på hvilken måde den omtvistede forordning kan indeholde et klagepunkt i forhold til dem.

44 For det tredje har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den omtvistede forordning, for så vidt som den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger over for en generelt og abstrakt bestemt personkreds. Det følger heraf, at den omtvistede forordning ikke kan betragtes som en beslutning, der er udfærdiget i en form af en forordning.

45 Desuden er sagsøgerne ikke berørt af den omtvistede forordning på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.

46 Sagsøgerne har gjort gældende, at den omtvistede forordning i virkeligheden er en beslutning, der har form af en forordning. For det første og for så vidt som den omtvistede forordning har fastsat en anmeldelses- og vurderingsprocedure for de aktive stoffer, der er nævnt i dens bilag I og II, omhandler den ikke aktive stoffer generelt, men vedrører en afsluttet og nøjagtig liste over aktive stoffer.

47 For det andet regulerer den omtvistede forordning den særlige metode, der skal anvendes af producenterne af de aktive stoffer, der er omhandlet af forordningen, for at få stofferne optaget i direktivets bilag I, og den berører derfor udelukkende de producenter, som ved dens ikrafttrædelsesdato fremstillede disse aktive stoffer. Som følge heraf har den virkning over for en velafgrænset gruppe af producenter, der ikke kan ændres i fremtiden.

48 Under alle omstændigheder følger det af fast praksis, at selv om det antages, at den pågældende retsakt har almengyldig karakter — hvilket bestrides af sagsøgerne — er det ikke udelukket, at visse erhvervsdrivende vil kunne være individuelt berørt (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org. ref.: Rec. s. 197, på s. 222, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, og Rettens dom af 1.12.1999, forenede sager T-125/96 og T-152/96, Boehringer mod Rådet, Sml. II, s. 3427, præmis 163).

49 Sagsøgerne har i det væsentlige fremført tre argumenter for at påvise, at de er individuelt berørt af den omtvistede forordning.

50 For det første har de henvist til den omstændighed, at ECCA (som de alle er medlemmer af) har deltaget i proceduren for udarbejdelsen af den omtvistede forordning. Denne deltagelse er bevist ved brevvekslingen mellem ECCA og Kommissionen, navnlig ved Kommissionens skrivelse af 6. april 1999 og ved de bemærkninger, som ECCA har fremsendt til Kommissionen vedrørende udkastene til den omtvistede forordning (jf. ovenfor, præmis 29).

51 For det andet vil den omtvistede forordning føre til en væsentlig ændring i sagsøgernes retsstilling og indebære et indgreb i deres særlige rettigheder. De virksomheder, der ikke er i stand til at fremlægge det fuldstændige dossier, som kræves i den omtvistede forordning i forbindelse med anmeldelsen af aktive stoffer for at få dem optaget i direktivets bilag I, vil nemlig blive frataget muligheden for at markedsføre plantebeskyttelsesmidler, der indeholder disse stoffer. Sagsøgerne har i øjeblikket i medlemsstaterne godkendelser til markedsføring, som vil kunne tilbagekaldes, fordi de ikke er i stand til at opfylde de nye krav, der er indeholdt i den omtvistede forordning vedrørende anmeldelse af aktive stoffer og fremlæggelse af fuldstændige dossiers.

52 For det tredje befinder sagsøgerne sig endvidere i en særlig situation med hensyn til den omtvistede forordning på grund af de særlige forhold inden for plantebeskyttelsessektoren, som den pågældende forordning ikke tager i betragtning.

53 Sagsøgerne gør i den forbindelse opmærksom på, at der eksisterer to grupper af erhvervsdrivende i sektoren. Den første gruppe består af dem, som fremstiller aktive stoffer, og som derefter udvikler produkter på grundlag af disse. Det drejer sig om selskaber, der har patenter, og som for størstedelens vedkommende har en multinational dimension. De erhvervsdrivende i den anden gruppe er dem, som i lighed med sagsøgerne hovedsagelig fremstiller produkter på grundlag af aktive stoffer, der er udviklet af erhvervsdrivende fra den første gruppe, og for hvilke patentet er udløbet. Disse selskaber har derimod ikke en forskningsafdeling til udvikling af nye stoffer, og de fleste har en national dimension med en supplerende eksportaktivitet.

54 De erhvervsdrivende, der tilhører den anden gruppe, er afhængige af fabrikanter, der tilhører den første gruppe, for at få forsyninger af aktive stoffer. Da disse erhvervsdrivende ikke fremstiller stofferne, vil de endvidere ikke være i stand til at fremlægge de oplysninger, der er nødvendige for at kunne anmelde dem. Under disse omstændigheder ville det være tilstrækkeligt, at de erhvervsdrivende, der har fremstillet de aktive stoffer, ikke anmelder disse, for at erhvervsdrivende i den anden gruppe ikke vil have mulighed for at anvende stofferne. Den omtvistede forordning har ved ikke tage hensyn til sagsøgernes afhængighedssituation, for så vidt angår oplysninger tilbageholdt af de store multinationale selskaber, berørt sagsøgernes konkurrencesituation på et alvorlig og uoprettelig måde, da det vil være fuldstændig umuligt for sagsøgerne at markedsføre visse midler.

55 Imidlertid fremgår det af Rettens praksis, at den skade, som den omtvistede forordning har forårsaget for de sagsøgende virksomheders konkurrenceevne, indebærer, at en person er individuelt berørt af en fælleskabsretsakt (dom af 6.7.1995, forenede sager T-447/93, T-448/93 og T-449/93, AITEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1971, præmis 59, 60 og 61).

56 Sagsøgerne har derefter hævdet, at de er umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, og at den ikke overlader noget skøn med hensyn til gennemførelse til adressaterne, dvs. medlemsstaterne. Selv om det påhviler de kompetente myndigheder i hver medlemsstat at behandle anmeldelserne af de aktive stoffer, er det Kommissionen, der i sidste ende træffer afgørelse om, hvorvidt de pågældende stoffer skal godkendes og optages i direktivets bilag I. Under alle omstændigheder er sagsøgerne berørt af kravene om anmeldelse af aktive stoffer, som den omtvistede forordning pålægger dem, og ikke af Kommissionens endelige afgørelser om, hvorvidt et aktivt stof skal godkendes eller ikke.

57 Endeligt har sagsøgerne gjort gældende, at dette søgsmål er det eneste retsmiddel, der står til deres rådighed for at kunne underkaste den omtvistede forordning en domstolskontrol, da denne ikke kræver gennemførelsesforanstaltninger, og dens lovlighed derfor ikke kan anfægtes ved en national ret.

Rettens bemærkninger

58 Ifølge artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

59 Sagsøgerne bestrider for det første, at den omtvistede retsakt har karakter af en forordning, og gør gældende, at den skal anses for en beslutning, som er rettet til sagsøgerne, da de tilhører en sluttet og begrænset kreds af erhvervsdrivende, som er berørt heraf.

60 Det bemærkes i den forbindelse, at afgørelsen om, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, beror på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej. Det afgørende er derfor den omtvistede retsakts beskaffenhed og navnlig de retsvirkninger, den skal have eller faktisk har (jf. Domstolens dom af 24.2.1987, sag C-26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941, præmis 7, Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33).

61 I den foreliggende sag fremgår det, at den omtvistede forordning, der er generelt og abstrakt formuleret, har til formål at etablere en liste over de aktive stoffer, der blandt de eksisterende aktive stoffer er godkendt med henblik på den i direktivet omhandlede godkendelse til markedsføring. I dette øjemed indfører den en anmeldelses- og vurderingsprocedure for et vist antal aktive stoffer, som den opregner. Da forordningen retter sig til »producenter, der ønsker at få et aktivt stof, som er anført i bilag I til denne forordning eller varianter heraf [...], optaget i direktivets bilag I«, anvendes forordningen på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål.

62 Det bemærkes, at selv om det antages, at det er muligt at fastlægge identiteten af de producenter af aktive stoffer, der blev berørt af den omtvistede retsakt, da den trådte i kraft, fremgår det af fast retspraksis, at den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, en retsakt finder anvendelse på, ikke indebærer, at den omtvistede retsakts karakter af en forordning kan anfægtes (jf. f.eks. Domstolens dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 24).

63 Følgelig er den omtvistede forordning som følge af sit generelle indhold en almengyldig retsakt og udgør ikke en beslutning i artikel 249 EF's forstand.

64 Den omtvistede forordnings generelle karakter udelukker dog ikke, at den kan berøre visse fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt, som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF (jf. dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19, Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mill m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 66, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50). Dette er tilfældet, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer en fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (ovennævnte dom i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20).

65 I den forbindelse har sagsøgerne i det væsentlige fremført tre argumenter: for det første, at ECCA — den sammenslutning, som de alle er medlemmer af — har deltaget i proceduren for udarbejdelsen af den omtvistede forordning, for det andet, at den omtvistede forordning medfører en væsentlig ændring af sagsøgernes retsstilling, idet den indebærer et indgreb i deres særlige rettigheder, og for det tredje, at anmeldelsessystemet, der er fastsat i den omtvistede forordning, vil have en økonomisk indflydelse på deres stilling på markedet.

66 Først behandles samlet de argumenter, der har til formål at godtgøre, at den omtvistede retsakt berører de sagsøgende virksomheder individuelt, og herefter behandles argumentet vedrørende ECCA's stilling som sammenslutning.

67 Sagsøgerne har gjort gældende, at den omtvistede forordning berører deres særlige rettigheder, idet de i de forskellige medlemsstater har godkendelser til markedsføring, der vil kunne anfægtes, hvis de ikke opfylder kravene i den pågældende forordning.

68 I den forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at da de erhvervsdrivende i de fleste medlemsstater skal have en godkendelse til markedsføring for at kunne

markedsføre plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktive stoffer, udgør den omstændighed, at sagsøgerne har en godkendelse til markedsføring, ikke en særlig egenskab eller en særlig faktisk omstændighed, der individualiserer dem på samme måde som en beslutnings adressat.

69 Sagsøgerne har imidlertid gjort gældende, at deres retsstilling er særligt påvirket af den omtvistede forordning, fordi de i modsætning til de aktive stoffers producenter ikke har mulighed for at tilvejebringe de nødvendige oplysninger for at få optaget de aktive stoffer, som de anvender, i direktivets bilag I. Som følge heraf kan det blive umuligt for dem at markedsføre deres produkter, og de kan derfor risikere at lide alvorlige tab.

70 I den forbindelse bemærkes det, at den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk af en retsakt i højere grad end deres konkurrenter, ikke er tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt (Rettens kendelse af 15.9.1999, sag T-11/99, Van Parijs m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2653, præmis 50).

71 De argumenter, som sagsøgerne har udledt af ovennævnte dom i sagen AITEC mod Kommissionen, er der ingen grund til at behandle, da de under alle omstændigheder intet har fremlagt, der beviser, at den omtvistede forordning væsentligt vil påvirke deres stilling på markedet. Sagsøgerne har således begrænset sig til at fremføre generelle anbringender om, at de markedsfører plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktive stoffer, og at de ikke vil være i stand til at tilvejebringe de nødvendige oplysninger for at kunne anmode om, at disse stoffer optages i direktivets bilag I, uden at de dog fremlægger noget, som kan gøre det muligt for Retten at fastslå, om der er belæg for disse anbringender. Det bemærkes i den forbindelse, at hverken de bilag, som sagsøgerne har vedlagt deres bemærkninger til formalitetsindsigelserne, eller kopierne af de klager, som ECCA har indgivet til Kommissionen, og som sagsøgerne har fremlagt under sagen, indeholder noget, der godtgør, at deres økonomiske aktivitet hovedsagelig

afhænger af godkendelsen af de aktive stoffer, som er omhandlet af den omtvistede forordning.

72 Det følger af de anførte betragtninger i det hele, at de sagsøgende virksomheder ikke kan betragtes som individuelt berørt af den omtvistede forordning.

73 Det skal herefter undersøges, hvorvidt ECCA i sin egenskab af sammenslutning kan være individuelt berørt af den omtvistede forordning.

74 I den forbindelse skal det bemærkes, at ifølge fast praksis kan en forening, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, ikke anses for at være individuelt berørt — i den i artikel 230, stk. 4, EF forudsatte betydning — af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og den derfor ikke kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation, når dens medlemmer ikke kan gøre det individuelt (dom af 14.12.1962, forenede sager 19/62-22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 371, org. ref.: Rec. s. 943, og dom af 2.4.1998, sag C-321/95 R, Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1651, præmis 14 og 29). Heraf følger, således som det er fastslået ovenfor, at da de sagsøgende virksomheder ikke kan betragtes som værende individuelt berørt af den omtvistede forordning, kan ECCA, der varetager deres kollektive interesser, efter den nævnte retspraksis heller ikke være det.

75 Særlige omstændigheder, som f.eks. den rolle, en sammenslutning har spillet under proceduren, der førte til vedtagelsen af en retsakt, som omhandlet af artikel 230 EF, kan imidlertid være en begrundelse for at admittere en sag anlagt af en sammenslutning, hvis medlemmer ikke er umiddelbart berørt af omtalte

retsakt, bl.a. når retsakten berører sammenslutningen i dens egenskab af forhandlingsleder (jf. Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 19-25, og af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 29 og 30).

76 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om brevvekslingen mellem Kommissionen og ECCA udgør en særlig omstændighed, som medfører, at ECCA må tillægges søgsmålskompetence som en professionel sammenslutning, der varetager medlemmernes interesse, jf. den ovenfor nævnte retspraksis.

77 Det bemærkes i den forbindelse, at hverken EF-traktatens artikel 43 (efter ændring nu artikel 37 EF), som er hjemmelen for det vedtagne direktiv, eller selve direktivet indeholder bestemmelser om private personers deltagelse i vedtagelsen af de pågældende bestemmelser, og som følge heraf var Kommissionen ikke forpligtet til at høre eller indhente udtalelser fra sagsøgerne i forbindelse med vedtagelsen af den omtvistede forordning. Endvidere har Retten allerede udtalt, at hverken proceduren for udarbejdelsen af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv, som almengyldige foranstaltninger, efter fællesskabsrettens almindelige grundsætninger — som f.eks. retten til at blive hørt — kræver deltagelse af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter (Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 75, og af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerie Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 60).

78 Under disse betingelser kan ECCA ikke gøre en egen individuel interesse gældende, der adskiller sig fra dens medlemmers, som begrundelse for en søgsmålskompetence.

79 Endelig bemærkes vedrørende argumentet om, at nærværende søgsmål er det eneste retsmiddel, sagsøgerne råder over for at kunne anfægte gyldigheden af den

omtvistede forordning, at det er Kommissionen, der træffer afgørelse om ikke at optage de aktive stoffer, for hvilke der ikke er modtaget nogen acceptabel anmeldelse eller nogen fuldstændig datapakke inden for den fastsatte frist, i direktivets bilag I (jf. ovenfor, præmis 22 og 23). Under disse omstændigheder er det navnlig ikke udelukket, at sagsøgerne kan anlægge sag ved Retten i henhold til artikel 230, stk. 4, EF til prøvelse af en afgørelse fra Kommissionen, der afviser en sådan anmodning om optagelse, og rejse indsigelse mod den omtvistede forordnings gyldighed i henhold til artikel 241 EF.

80 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den omtvistede forordning. De kan således ikke anlægge sag med påstand om annullation i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, og det er herefter ikke nødvendigt at behandle spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede forordning berører dem umiddelbart.

81 Sagerne skal derfor afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til ECPA's interventionsbegæring.

Sagsomkostningerne

82 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagerne, bør de i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at betale sagsomkostningerne.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagerne T-112/00 og T-122/00 forenes.

2) Sagerne afvises.

3) Sagsøgerne betaler sagsomkostningerne.

4) Det er ufornødent at tage stilling til den af European Crop Protection Association (ECPA) indgivne interventionsbegæring.

Således bestemt i Luxembourg den 24. januar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

P. Mengozzi

Afdelingsformand